06/03/2022

Εσπερινός της Συγχώρεσης

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Με την πιο όμορφη Ακολουθία ανοίγει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή και αυτή είναι ο Κατανυκτικός Εσπερινός της Συγχωρήσεως, που τελείται στους Ενοριακούς Ναούς το εσπέρας της Κυριακής της Τυρινής.

Εκεί θα βρεθούμε στον Οίκο Του Θεού, ώστε να κατανύξουμε τις καρδιές μας, να βάλουμε τις ψυχές μας στην αναζήτηση της Θείας Συγχωρήσεως, μέσα στον χαμηλό φωτισμό και στο φως των λαμπάδων να ψάλλουμε κατανυκτικά και εκ καρδίας:

Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε, ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος· ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας, ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ὅπως διαπλεύσαντες τὸ τῆς Νηστείας μέγα πέλαγος, εἰς τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν καταντήσωμεν, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόσο όμορφο πράγμα είναι η συγχώρεση;

Πόσο όμορφη αρετή είναι η ταπείνωση;
Πόσο όμορφο συναίσθημα να αγκαλιάζεις τον πλησίον και να σβήνεις ότι κακό προηγήθηκε;
Πόσο όμορφο είναι αν η συγνώμη σου είναι αληθινή όπως το δάκρυ που κυλά από τα μάτια;
Κάθαρση, αδερφοί μου, λύτρωση, όαση και φως στην έρημο του σκοταδιού… Το πιο όμορφο δώρο για τον εαυτό σου είναι να μην στερείς και να μη στερείται η ψυχή σου από μια καλημέρα, από ένα τηλεφώνημα φιλίας, από μια αγκαλιά συγγενική, από δάκρυα συμπαράστασης και λόγια στήριξης… Να μην υπάρχει εχθρός, ούτε σκιά. Να υπάρχει αγάπη αλλήλων και άπλετη λάμψη αλήθειας.
Όμως το θέλουμε πραγματικά; Αφήνουμε τον εγωισμό στην άκρη για να το ζήσουμε;
Θυμάμαι μια φορά σε έναν τέτοιο Εσπερινό, μια κυρία μόλις είδε ότι στην εκκλησία μπαίνει μια άλλη κυρία, στην οποία δεν μιλούσε, αμέσως σηκώθηκε και έφυγε. Άλλη φορά έβλεπα κάποιες γυναίκες να κοιτάζουν επίμονα πώς θα αντιδράσουν δύο κυρίες που δεν μιλιόντουσαν την ώρα του ασπασμού… Τόσο είχαν στραμμένη της προσοχή τους εκεί, που μπερδεύτηκαν μεταξύ τους και σωριάστηκαν στο έδαφος… Θυμάμαι και ανθρώπους, όμως, που τη μία στιγμή βάζαμε μετάνοια συγχώρεσης και την επομένη εξαφανιζόντουσαν, κρατώντας μίσος στην ψυχή τους… **Θυμάμαι, όμως, και ευλογημένες ψυχές, που αγκαλιάζονταν μέσα σε δάκρυα μετανοίας με όλους και βάζανε μετάνοια σε μικρούς και μεγάλους, λέγοντας «Συγχώρα με».**
Πόσο κρίμα και άσκοπο να υποκρίνεται μια ψυχή ενώπιον Του Θεού… Ο Θεός τα ξέρει όλα, μπορεί τους ανθρώπους να τους ξεγελάμε, αλλά Τον Θεό δεν γίνεται.
Γι’ αυτό, αδερφοί μου, όπως συμβουλεύουμε με φόβο Θεού να προσευχόμαστε και να ερχόμαστε στις Ιερές Ακολουθίες των Μυστηρίων, έτσι και την Κυριακή στον Εσπερινό να έλθουμε με επίγνωση ως προς τα όμορφα δώρα που θα λάβουμε και θα προσφέρουμε.
Ο Ανάξιος
Πηγή: Ενορία Μεγάρχης